

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 24 iulie 1973

de eliminare a restricțiilor la libertatea de stabilire în domeniul activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață

(73/240/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 54 alin. (2) și alin. (3);

având în vedere Programul general ⁽¹⁾ de eliminare a restricțiilor la libertatea de înființare, și în special titlul IV C din acesta;

având în vedere propunerea Comisiei;

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾;

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾;

întrucât Programul general menționat anterior prevede eliminarea oricărui tratament discriminatoriu al cetățenilor celorlalte state membre în ceea ce privește înființarea de societăți cu activitate de asigurare directă alta decât asigurarea de viață;

întrucât, conform acestui Program general, ridicarea restricțiilor la înființarea de agenții și sucursale depinde, în ceea ce privește activitatea de asigurare directă, de coordonare a condițiilor de inițiere și exercitare a activității; întrucât prima Directivă a Consiliului din 24 iulie 1973 a realizat această coordonare în domeniul asigurării directe alta decât asigurarea de viață;

întrucât domeniul de aplicare a prezentei directive este, sub toate aspectele, identic cu cel definit la pct. A din Anexa la Prima Directivă privind coordonarea; întrucât, în aceste condiții, a părut rezonabil să se excludă, în scopul coordonării, asigurarea creditelor pentru exporturi;

întrucât, conform programului general menționat anterior, trebuie eliminate restricțiile privind dreptul de a face parte din organizații profesionale, atunci când activitățile profesionale ale persoanelor în cauză implică exercitarea acestui drept;

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Statele membre elimină, cu privire la persoanele fizice și societățile arătate în titlul I din programului general pentru eliminarea restricțiilor la libertatea de înființare, denumite în continuare „beneficiari”, restricțiile arătate în titlul III din acest program, care îngrădesc

⁽¹⁾ JO 2, 15.1.1962, p. 36/62.

⁽²⁾ JO C 27, 28.3.1968, p. 15

⁽³⁾ JO 118, 20.6.1967, p. 2323/67

dreptul de a iniția și exercita activități independente în domeniul claselor de asigurare prevăzute în art. 1 din prima directivă privind coordonarea.

„Prima Directivă privind coordonarea” reprezintă Prima Directivă a Consiliului din 24 iulie 1973 privind coordonarea legilor, reglementărilor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și exercitarea activității de asigurare directă alta decât asigurarea de viață.

Cu toate acestea, în ceea ce privește asigurarea creditelor pentru exporturi, aceste restricții se mențin până la punerea în aplicare a programului de coordonare stabilit în art. 2 alin. (2) lit. (d) din prima directivă privind coordonarea.

Articolul 2

1. Statele membre elimină în special următoarele restricții:

- (a) restricțiile care îi împiedică pe beneficiari să deschidă sedii în țara gazdă în aceleași condiții și cu aceleași drepturi ca ale cetățenilor acelei țări;
- (b) restricțiile care decurg din practicile administrative și care au ca efect un tratament discriminatoriu aplicat beneficiarilor în comparație cu cel aplicat cetățenilor acelei țări.

2. În mod special vor fi eliminate restricțiile care decurg din măsurile care interzic sau limitează dreptul beneficiarilor de a înființa societăți următoarele mijloace:

(a) în Germania:

dispozițiile care acordă Ministerului Federal al Economiei dreptul absolut de a impune cetățenilor străini condițiile de acces la acest tip de activitate și de a interzice acestora exercitarea acestei activități pe teritoriul Republicii Federale (Legea din 6 iunie 1931 (VAG), art. 106 alin. (2), nr.1, coroborat cu art. 8 alin. (1) nr. 3, art. 106 alin. (2), ultima propoziție, și art. 111 alin.(2));

(b) în Belgia:

obligația de a deține o „carte professionnelle” (art. 1 din Legea din 19 februarie 1965);

(c) în Franța:

- condiția de a obține o aprobare specială (Legea din 15 februarie 1917 modificată și completată de „Decret-loi” din 30 octombrie 1935, art. 2 alin. (2) – „Decret” din 19 august 1941 modificat, art. 1 și 2 – „Decret” din 13 august 1947 modificat art. 2 și 10);
- obligația de a constitui, pe bază de reciprocitate, un titlu de garanție sau garanții speciale (Legea din 15 februarie 1917 modificată și completată prin „Decret-loi” din 30 octombrie 1935, art. 2 alin. (2) – „Decret-loi” din 14 iunie 1938, art. 42 – „Decret” din 30 decembrie 1938 modificat, art. 143 – „Decret” din 14 decembrie 1966, art. 9, 10 și 11);
- obligația de a constitui rezerve tehnice („Decret” din 30 decembrie 1938 modificat, art. 179 – „Decret” din 13 august 1947 modificat, art. 8 și 13 – „Decret” din 14 decembrie 1966, titlul I).

(d) în Irlanda:

dispoziția conform căreia o societate, pentru a beneficia de autorizația de a iniția activitatea de asigurare, trebuie să fie înregistrată potrivit legii irlandeze privind societățile comerciale, două treimi din acțiunile acesteia trebuie să fie deținute de cetățeni irlandezi și majoritatea directorilor, cu excepția directorului general executiv, trebuie să fie cetățeni irlandezi (Legea din 1936 privind asigurările, secțiunea 12, Legea din 1964 privind asigurările, secțiunea 7).

3. Legile, reglementările sau dispozițiile administrative care impun beneficiarilor obligația de a constitui un depozit sau un titlu special de garanție nu vor fi eliminate, atâta timp cât societatea nu îndeplinește condițiile financiare stabilite în art. 16 și 17 din prima directivă privind coordonarea în conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) și alin. (2) din aceeași directivă.

Articolul 3

1. Dacă un stat membru gazdă solicită propriilor cetățeni care doresc să inițieze una din activitățile arătate la art. 1 dovada onorabilității și a faptului că nu au înregistrat un faliment anterior, sau oricare dintre acestea, acel stat acceptă ca dovadă suficientă, în ceea ce privește cetățenii altor state membre, prezentarea unui extras din „cazierul judiciar” sau, dacă acest lucru nu este posibil, a unui document echivalent emis de către o autoritate judiciară sau administrativă competentă din țara de origine sau din țara de unde provine cetățeanul străin, prin care atestă îndeplinirea acestor condiții.

2. Atunci când țara de origine sau țara de unde provine cetățeanul străin nu emite un astfel de document în dovada onorabilității sau a inexistenței unui faliment anterior, această dovadă poate fi înlocuită printr-o declarație sub prestare de jurământ – sau, în statele unde nu există declarație sub prestare de jurământ, printr-o declarație solemnă dată în fața unei autorități judiciare sau administrative competente, sau, acolo unde este cazul, în fața unui notar, în țara de origine sau țara de unde provine persoana; această autoritate sau notarul va emite un certificat prin care să se ateste autenticitatea declarației prestate sub jurământ sau a declarației solemne. Declarația privind inexistența unui faliment anterior poate fi, de asemenea, dată în fața unui organism profesional sau comercial competent din țara respectivă.

3. Documentele emise în conformitate cu alin. 1 sau 2 nu pot fi emise cu mai mult de trei luni anterior datei la care trebuiesc prezentate.

4. Statele membre, în termenul stabilit în art. 6, desemnează autoritățile și organismele competente să emită aceste documente și informează imediat celelalte state membre și Comisia cu privire la acestea.

Articolul 4

1. Statele membre asigură beneficiarilor dreptul de a face parte din organizații profesionale sau comerciale în aceleași condiții și cu aceleași drepturi și obligații ca și cetățenii lor.

2. Dreptul de a face parte din organizații profesionale sau comerciale atrage după sine dreptul de a fi ales sau numit în funcții de răspundere în aceste organizații. Cu toate acestea, aceste funcții pot fi rezervate cetățenilor statului respectiv, atunci când, potrivit dispozițiilor legale sau regulamentare, organizația respectivă este implicată în exercitarea unei autorități publice.

3. În Marele Ducat al Luxemburgului, calitatea de membru al Camerei de Comerț nu conferă beneficiarilor dreptul de a participa la alegerea organelor administrative ale acelei Camere de Comerț.

Articolul 5

Nici un stat membru nu acordă nici unuia dintre proprii cetățeni care se duc în alt stat membru cu scopul de a defășura oricare dintre activitățile menționate în art. 1 nici un fel de ajutor care ar putea denatura condițiile de înființare a unor societăți.

Articolul 6

Statele membre modifică reglementările naționale în conformitate cu prezenta directivă în termen de 18 luni de la notificarea primei directive privind coordonarea și informează imediat Comisia. Reglementările astfel modificate se aplică în același timp cu legile, reglementările și dispozițiile administrative stabilite în conformitate cu prima directivă.

Articolul 7

Prezenta Directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 24 iulie 1973.

*Pentru Consiliu,
Președintele,*

I. NØRGAARD